

KÖTTER TAMÁS
Kagyló belga módra

„Jönnék és mennék
 Mindent a szemnek
 Semmit a kéznek
 Hülyének néznek”

(Kontroll Csoport: *Túl vagyok a szexen*)

– A pulóvered – mondja Anna, aztán tovább lapozgat az étlapban.

– Mi van veled? – kérdelem, mint aki álomból riadt fel.

– Van rajta egy lyuk – mondja, de nem néz rám.

– Hol? – Alaposan végignézek magamon, s bár könnyöknél finom szarvasbőrrel borították az anyagot, megóvándó a kopástól, ott is végigtapogatom. Eredmény nélkül. – Nem találok – nézek rá már-már két-ségbeesetten.

– A bal válladon – mondja, és közben előre-hátra lapozgatja az étlapot, mint valami könyvet.

– Bassza meg! – horkanok fel, amikor a hüvelyk- és mutatóujjam közé csipett anyagon felfedezem a lyukat vagy inkább szakadást, amely alig nagyobb, mint egy nagyobb szög feje, de mégiscsak ott van, teljesen tönkretéve az ötvenezer forintos pulóveremet.

– Ez kész – temetem kezembe az arcomat. – Mi a picsáért kellett nekünk odamenni! – fakadok ki hangosan, saját magamat is meglepve ezzel a meglehetősen alpári hanggal.

– Viktor! – Anna első ízben pillant fel az étlapból, amióta a pincér letette elé. A tekintete szigorú és egyben kifürkészhetetlen. Úgy érzem, ez nem túl jó előjel a mai estéhez, pedig eddig jól alakultak ket-tőnk között a dolgok, és nagy reményeket fűztem a folytatáshoz.

– Milyen bort igyunk? – kérdezem, és reménykedem, hogy nem veszi észre a hangomban a tettetett könnyedséget. – Én mindenképpen fehéret ajánlok – fűzöm hozzá gyorsan. Próbálok másra terelni szót.

Anna a barátnőm. Még csak három hete ismerem, de teljesen bele vagyok zúgva. Csodálatos lány, ezt nyugodtan állíthatom. Teljesen más, mint azok a nők, akiket korábban a Kadarkában, a DiVinóban, az Uri-muriban, a Minyonban, a BoB-ban, az Oscárban, az Ötkertben, a Trafikban, a Mixben, a Rióban vagy a Hajógyári-szigeten ismertem meg. Először is húsz-

éves, ami már önmagában figyelemre méltó jelenség-gé teszi az én negyvenesekre szabott világomban. Másodszor, Anna nemcsak fiatal, de gyönyörű is. Néhány éve még igazi modell volt. Na, nem olyan magyar glam-féle, akiről készül néhány tucat bikinis kép valamilyen erotikus magazinnak meg egy vagy két aktsorozat a magyar Playboynak, és aki ott van minden klub, étterem vagy ruhabolt nyitóbüliján, hogy ingyen pezsgőt vedeljen, aztán eltartatja magát valami pasassal, aki, teszem azt, kutyakajából gazdagodott meg, vagy odacsapódik egy betonagyú sportolóhoz, aki meg veri; a végén Dubaiban köt ki, és nem győz magyarázkodni a tévében. Nem, Anna már tizenhat évesen Párizsban, Milánóban, New Yorkban, Tokióban és más világvárosokban – számba venni is nehéz lenne őket – lépett fel divatbemutatókon.

Harmadszor Anna nemcsak szép, de okos is. Miután, hogy őt idézzem, kilépett az üres csillogás, a pénz, a hatalom és a drogok uralta divatvilágból, előbb Indiába utazott, ahol részt vett egy hosszú és bonyolult tisztítókúrán, majd ősi iratokat tanulmányozott egy buddhista kolostorban, végül visszatért Párizsba, és beiratkozott a Sorbonne-ra. Kezdetben filmtörténetet tanult, de miután ötször egymás után megnézte a Hirosimáról készült korabeli dokumentumfilmet, felvette az esztétikát és a filozófiát is. „Imádom Sartre-t, de Camus annyira felkavar, hogy már undorodom tőle”, jelentette ki a megismerkedésünk estéjén, a HelloBaby nyitópartiján, miután fejünként megittunk öt fényt. Ha jól emlékszem, azt válaszoltam, hogy „Camus nélkül bizonyára szegényebbek lennénk”. Aztán csókolóztunk, és én is meséltem neki a terveimről, arról, hogy kiszállok az üzleti életből, visszavonulok, mondjuk a Káli-medencébe, és saját bort fogok készíteni. Mivel a Káli-medence láthatóan nem nyugözte le, sőt, ahogy a hangzavarban ki tudtam venni, még valamilyen le-kicsinylő megjegyzést is tett a vidéki Magyarországra, mert szerinte jellegtelen és nincs atmoszférája, gyorsan a Loire völgyére módosítottam borászi karrierem helyszínét, amit alkalmasint a Playboynak a szőlőbirtokos Depardieu-ról szóló cikkéből vettem. „Te egy igazán izgalmas férfi vagy”, jelentette ki ezek után, aztán hosszasan csókolóztunk (ezt a későbbiekben további pikáns részletekkel egészítettem ki a barátaim előtt), ami újabb reményekre jogosított fel.

Annának a tanulmányai mellett, amelyeket még megismerkedésünk előtt megszakított (persze csak ideiglenesen, feltöltődés végett), a fotózás a hobija.

Kezdetben természetfotókat készített, s mivel az elmúlt két évet utazással töltötte, jókora és egyben változatos anyagot sikerült összehoznia. A múlt héten nyílt kiállítása az egyik belvárosi galériában, ahová engem is meghívott. Naplemente az Andokban, napfelkelte a Góbi sivatagban, vulkánok, hőforrások Izlandon és hasonló tájképek sorakoztak az első teremben, mely fotókra, kis rosszindulattal, akár azt is mondhatná az ember, hogy konvencionálisak. A második terem falát, s ezen magam is meghökkenem, mivel csak később tudtam meg az okát, döglött állatok tetemeiről készült fényképek borították. A képek a lehető legváltozatosabb helyszíneken készültek, ezzel is bizonyítva, hogy készítjük igazi világutazó. Levadászott bálnát feldolgozó izlandi halászok, agyonvert fókák tömegei, szétmarcangolt harci kutyák meg a gazdáik (én bandatagoknak néztem őket), egy torreador és a segítői egy bika teteme körül és így tovább. Anna később elmesélte, hogy az izlandi útja során megismerkedett egy Antonio nevű spanyol természetvédő aktivistával, aki meghívta a Greenpeace egyik akciójára; egy bálnavadász hajót foglaltak el, tiltakozásul az ellen, hogy Izland látványosan bojkotálja a bálnák védelméről szóló nemzetközi egyezmény végrehajtását. Antonio Anna jó néhány fotóján szerepel; magas, jó alakú, húszas éveinek közepén járó, szépen leburnult fiatalember, divatosan hosszú és merészen torzonborz szakállal. Állítólag régen ő is modell volt, akárcsak Anna. Elnézve a szakáll ellenére is csinos arcát, szikár, izmos termetét, ezt könnyen el is tudtam képzelni róla, ahogy sajnos azt is, hogy lefeküdt Annával. Ez utóbbi miatt kissé féltékeny vagyok Antonióra, és mindig feszültté válok, ha szóba kerül. Ezt eddig nem tettem szóvá Annának, és hallgatva áradozásait a spanyol bikáról, ahogy magamban elneveztem Antoniót, nem is fogom szóba hozni.

Igaz ugyan, hogy Annával már majdnem három hete ismerjük egymást, és rögtön az első alkalommal csókolóztunk, sőt úgy emlékszem, hogy azon az estén, smárolás közben, a végé előterében még a mellét is megfogtam (meglepő módon hagyta), és majdnem minden nap együtt vacsorázunk mindenféle menő helyeken, de még nem feküdtünk le. „Mindenekelőtt mint embert szeretnék megismerni”, hárította el bártortalannak éppen nem mondható közeledéseimet, mire én – bár ezen magam is meglepődtem – képes voltam azt válaszolni, hogy „én is”.

Mivel azt remélem, hogy ma este, vagy, ha ma este nem is, legalább a közeljövőben végre lefekszünk

Annával, megpróbálok mindenben a kedvére tenni. Ma például, bár semmi kedvem nem volt hozzá, és még az is nehezemre esett, hogy szombat lévén napközben Budáról átjöjjek Pestre, Annával egy hajléktalanok melletti demonstráción vettem részt, a Nyugati aluljárójában. Kiszivárgott, hogy a kormány valamilyen korlátozó intézkedést készül bevezetni a közterületen élőkkel szemben. Egészen pontosan azt tervezik kormányzati körökben, hogy ha kell, erőszakkal is eltávolítják azokat, akik aluljárókban és a város turisztikai szempontból frekvenciáltabb helyein életvitelszerűen élnek. Az ilyen intézkedéssel én a magam részéről mind egészségügyi, mind esztétikai szempontból maradéktalanul egyetértek, sőt, miután végighallgattam Anna szörnyűködéseit az emberi jogok e látványos sárba tiprásáról, további, a kormány tervezett intézkedéseinél is merészebb ötletek fogalmazódtak meg bennem a kérdés rendezéséről, úgymint: kötelező fertőtlenítés, zárt, a város határán kívüli intézetek felállítása meg ilyesmi. Arról természetesen szó sem lehetett, hogy ezeket a kétségtelenül radikális elképzeléseimet megosszam Annával. Helyette minden alkalommal, amikor a dolog szóba kerül, biztosítom róla, hogy mélyen elítélem ezeknek az embereknek az indokolatlan vegzálását, s magam is azon a véleményen vagyok, hogy csak a szociális háló radikális kiterjesztésével érhetünk el eredményt az ügyben.

Anna a spanyol bika hatására – akin csak nehezen teszem túl magam, és minden alkalommal, amikor szóba kerül a pasas, ökölbe szorul a kezem – csatlakozott előbb francia-, majd miután hazatért, magyarországi emberi jogi szervezetek akcióihoz. Párizsban például a romániai cigányok kitoloncolása miatt szervezett tüntetésen vett részt, ahol a jobbára francia elítéltetek diákjaiból álló demonstrálók, a híradó felvételei alapján, a kissé középkori állapotokat idéző romatábor bejáratánál nemcsak a rohamrendőrökkel, hanem a Nemzeti Front aktivistáival is farkasszemet néztek.

Nos, ami a mai tüntetést illeti, rohamrendőrökből és ellentüntetőkből itt sem volt hiány. Amikor kissé késve, de megérkeztem, az aluljáró zsúfolásig tele volt emberi jogi aktivistákkal és ellentüntetőkkel. Középen rohamrendőrök. Hajléktalanból úgy nyolctíz láttam. Az egyik sarokba húzódva, riadt, értetlen arccal bámulták a rendőri falanx egyik oldalán zárt alakzatban felsorakozó gárdistákat meg egy – akkor még számomra ismeretlen – félkatonai szerve-

zet tagjait. Később az egyik rendőrtisztól megtudtam, hogy a szigorú arcú, zöld gyakorlót és darutollas ködvágósapkát viselő, kivétel nélkül bajszos férfiak a Nemzeti Őrsereg tagjai. A rendőrsorfallal másikkal szembe fordított kereplőkkel, sípokkal leírhatatlan hangzavart okozó, időnként „fasiszták!, fasiszták!” rigmust skandáló aktivisták ételt, ruhát és broszúrákat osztogattak. Mindkét oldalon tévéstábok rohagáltak, egy szakállas, kordzakós férfi az esetletekről és a fasizmusról beszélt egy mikrofonba, amely időnként idegesítően berezonált.

Az ellentünetők oldaláról katonás vezényszavak röpködtek a levegőben, valaki zsinóros mentében a nemzethalálról szónokolt, a felszólalások közötti rövid szünetekben pedig dallamos rockzene áradt felénk. Habár a dalok szövegeiből csak foszlányok jutottak el hozzám, a viszonylag egyszerű, mégis fülbemászó dallamok, amelyeket a zenekar népzenei elemekkel kombinált, felkeltették az érdeklődésemet. Rövid habozás után, felvételre állítottam az iPhoneomat.

Késéseimnek meglehetősen banális oka volt, így nem is mertem elmondani Annának. Ugyanis megkért rá, hogy a hajléktalanoknak vigyek néhány olyan meleg holmit, amit én már nem hordok. Természetesen eleget tettem a kérésének. Két nagyméretű papírtáskába (azokhoz az öltönyökhöz kaptam őket, amelyet nemrég vásároltam a Hugo Bossban) pulóvereket, sálakat és egyéb feleslegessé vált téli ruhadarabjaimat pakoltam be. Éppen indultam volna, amikor az egyik táskát tetején megpillantottam egy dzsekit, amelyet emlékeim szerint már tavaly télen sem hordtam. Magam sem értem, miért, de felpróbáltam (egyébként Ralp Lauren Polo), és miután a tükörben is megnéztem magam, úgy találtam, hogy egész jól áll, és még egyáltalán nem ment ki a divatból. Valamilyen láthatatlan erő ezután arra kényszerített, hogy mindkét táskát darabonként végignézzem. Végül jó fél órási késéssel egy nejlonzacskónyi meleg holmival és egy tubus kézfertőtlenítővel érkeztem a Nyugatihoz.

– Nekem úgysem tetszett – rángat ki Anna a me-
rengéséből.

– Mi? – Nem értem, most éppen mire céloz.

– A pulóvered.

– Gant – pillantok lopva a szívem feletti márkajelzésre.

Anna lapoz egyet az étlapban, majd ezt mondja:

– Akkor sem tetszik.

– Miért? – makacsodom.

Újra lapoz egyet, csak utána válaszol. – Mert nem szeretem az amerikai középosztály divatját. Annyira... – megint lapoz, de most visszafelé, és közben hátrasimítja a haját – középszerű.

– Aha – nyögöm ki nagy nehezen.

– Szerintem hordhatnál valami eredetibbet – pillant fel rám.

– Például?

– Dolce&Gabbanát vagy Armanit. Esetleg Hugo Bosst. Vagy mit tudom én... passz.

– Még meggondolom – mormogom bosszúsan.

– De ezt nehogy kidobd! A következő akción odaadhatod egy rászorulóknak. Egy olyan embernek, akinek tényleg szüksége van rá.

– Akkor maradjunk a fehér bornál – felelem, vagy csak úgy mondom (magam sem tudom eldönteni) dacosan.

– Jó, de franciát kérek, mert a magyar kissé savas nekem – mondja pikírt hangon, miközben farkasszemet néz velem.

Hosszú csönd támad, és én azon gondolkodom, hogy a borral kapcsolatos megjegyzésével vajon a mai veszekedésünkre akart-e utalni.

Megkért ugyanis, hogy a ruhák mellett vigyek enivalót is a hajléktalanoknak. Amikor megkérdeztem, hogy mégis mit, mivel nem vezetek nagy háztartást (egész konkrétan semmilyen sem vezetek), azt felelte, hogy használjam az eszemet, szedjek össze olyan alapvető élelmiszereket, amelyre ezeknek a vitán felül túrhetetlen körülmények között élő embereknek az utcán szükségük lehet. A Nyugati felé menet beugrottam az irodámba, és rövid válogatás után (többek között ezért is késtem) nyolc üveg repi bort választottam ki; véletlenül mind fehér volt.

Anna, amikor meglátta, hogy bort osztogatok a hajléktalanoknak, teljesen kikelt magából. „Te megőrültél?! – üvöltötte olyan hangosan, hogy még a hangzavarban is teljesen tisztán hallottam, mit mond. – Ezzel csak még mélyebbre taszítod őket!” Azzal megpróbált kivenni egy üveg Rajnai rizlinget, amelyet az üveg felirata szerint a Volksbanktól kaptam még 2008 karácsonyára, egy szemmel láthatóan már részeg hajléktalan kezéből. A férfi, akinek hatalmas kelések voltak a csupasz lábszárán (az is lehet, hogy egyszerűen rohadt rajta a hús), egyébként meg masszív hűgyszagot árasztott, nem engedte el az üveget, sőt teljes erejével maga felé húzta, amitől Anna elvesztette az egyensúlyát, és ha nem kapom el, egyenesen rádől a férfira. „Szeretnék koccintani egyet az

úriemberrel”, szólalt meg a hajléktalan kásás hangon, miután megszerezte és a mellkasára szorítva biztonságban tudta az üveget. Majd közölte, hogy van dugóhúzója, szóval ha én is úgy gondolom, akkor mindjárt ihatunk is. „Elnézését kell, hogy kérjem, de a rajnai nekem túl savas”, utasítottam vissza ezt a meghívást a lehető legudvariasabban, miközben óvatosan odébb araszoltam.

– Ha kérhetem – szólal meg újra Anna, elterelve gondolataimat a rajnai rizlingről.

Noha már este nyolc óra van, június lévén még fenn van a nap, és az étterem utcára néző üvegfalán csak úgy zúdul befelé a napsütés, aranszínűvé varázsolva Anna szöke tincseit. Ebben a pillanatban természetfelettien szépnak látom.

– Természetesen – sóhajtok megadóan, aztán intek a pincérnek, aki mosolyogva elindul felénk.

*

Anna vörös currys, gyömbéres, kókusztejben, póréval, ananással párolt kagylót kér, én roston sült Szent Péter halat citromos, olívás, fokhagymás, rukkolás tésztán tálalva, zöldfűszeres hollandi mártással. A pincér felveszi a rendelést, aztán magunkra hagy bennünket.

Csendben ülünk. Anna, noha már leadtuk a rendelésünket, sőt, időközben a pincér a bort is kihozta, továbbra is az étlapot böngészi. Én még egyszer megnézem a szakadást a pulóveremen, megállapítom, hogy nagy valószínűséggel egy kordonból kiálló szeg vagy csavar okozhatta, majd előveszem az iPhonomat, és gyorsan kiguglizom a Nemzeti Őrsereget, amelyről sok más érdekesség mellett (olyanokra gondolok, mint a neve, amely a 12 pont 5. követeléséből ered; vagy a felépítésére, amely a csendőrség szervezetére hajaz; vagy hogy a vezetője a főkapitány címet viseli és így tovább) azt is megtudom, hogy elsősorban a Nyírségben járőrözik. Eggyel több ok, állapítom meg magamban kuncogva, hogy messzire elkerüljem az ország e minden kétséget kizáróan sok természeti csodát rejtő táját, amely egyébként a köztudatban az olajos háromszöggé vált ismertté.

– Nos – csapom össze a tenyeremet a végtelennek tűnő csend után, mialatt azért arra volt időm, hogy a Nemzeti Őrsereg mellett az iPhonomra telepített zenefelismerő program segítségével azt is kiderítsem, hogy az ellentünetők zenekarát Kárpátiának hívják. – Akkor hát – a bárpult mögötti tükörben

látom, hogy milyen hülyén és kétségbeesetten vigyorgok – ez egy igazán sikeres nap volt, sok rászorulóon segítettünk.

– Mondhatjuk – feleli Anna száraz hangon, de nem folytatja. Az étlapot közben letette, s most a fényképezőgépén a tüntetésen készült képeket böngészi. Bár Anna szerint az nem tüntetés volt, mi akción vettünk részt, amit én nem igazán értek, de tekintettel a helyzetre úgy döntök, hogy sem szemantikai, sem jogi vitába nem bonyolódok vele.

Koccintásra emelem a poharam, mire leteszi a gépet, ő is felemeli a sajátját, bár eléggé enerváltan, s ez kissé lehűti az estéhez fűződő reményeimet.

Azt tervezem, illetve még a tüntetés előtt azt tervezetem, hogy a vacsora után elviszem Annát a Kadarkába, beleimádkozom néhány pohár bort, hátha attól kezelhetőbbé válik, és végre fel tudom csábítani a lakásomra. Azért a Kadarkát választottam (meg kell hogy mondjam, elég nehéz döntés volt, mivel ki nem állhatom a Király utcát, különösen nem ezt a részét, ahol ez a borbár van, noha természetesen jóban vagyok Árpival, a tulajdonossal), és nem a DiVinót, amit viszont kifejezetten kedvelek, esetleg a Gozsdú Udvart, mert ezen a helyen a legkisebb az esély rá, hogy találkozzunk Anna valamelyik idegesítő ismerősével. Természetesen még nem adtam fel a reményt, így aztán egyfolytában mosolygok, miközben vadul jár az agyam, hogy valami szórakoztató témát találjak. Végül, jobb híján, az Őrsereg mellett döntök.

– Észrevetted azokat a zöld egyenruhás fickókat? – kérdezem mintegy mellékesen.

– A gárdistákat?

– Nem, nem – nevetek fel, mint aki valami jó viccet hallott –, a zöld egyenruhásokat, darutollal.

Értetlenül bámul rám, látszik rajta, hogy fogalma sincs, miről beszélek. Éppen belekezdének, hogy elmondjam neki mindazt, amit erről a szervezetről az elmúlt néhány percben megtudtam a Wikipédián, amikor Anna hirtelen felugrik, és hangosan elkiáltja magát, miközben mindkét kezével vadul integet. – Pierre, Kriszta! Pierre, Kriszta! Ákos! Gyerekek! Hát ez hihetetlen, örület! Gyertek azonnal ide!

Mivel háttal ülök a bejáratnak, kénytelen vagyok megfordulni, és egyben szomorúan konstatálni (a kezem önkéntelenül is ökölbe szorul, amit csak úgy uszkve fél perc után veszek észre), hogy Anna egyik tanára, egy Pierre nevű vén fasz, a csaja, Kriszta és egy Ákos nevű alak, akit sajnos szintén volt szeren-

csém megismerni, lép be az étterembe. Pierre Anna régi tanára a Sorbonne-ról, filmtörténetet tanított neki. Egyébként nem is Pierre a neve, hanem Péter, csak ő hívhatja így magát, nagyképűségből. Pierre mustársárga vászonnadrágot visel, fehér inggel. A nyakában borvörös színű selyemsál, buzisan megkötve, hosszúra hagyott, hullámos ősz haját hátranyalva hordja. A kecskeszakálla határozottan Trockijt juttatja az eszembe.

Kriszta, akit Pierre, illetve Péter nemes egyszerűséggel csak úgy hív, hogy *ma petite danseuse*, rövid szoknyát, strasszokkal díszített szandált és rózsaszín spagettipántos felsőt visel, amelyből kilátszik a fél melle, a vállán színes pillangó-tetoválás, farmerdzsekijét a derekára kötve hordja. *A ma petite danseuse-ról*, mivel nem beszélek franciául, csak nemrég tudtam meg, hogy azt jelenti, az én kis táncoslánykám. Mindenesetre a kis táncoslánykának dinnyényi mellei vannak, amelyek, bár uralkodom magamon, mégis mágnesként vonzzák a tekintetemet. Kriszta Pierre egyik tanítványa, és szerintem le is fekszenek, de ahogy elnézem Pierre-t, már egyáltalán nem vagyok biztos benne. A kis táncoslányka, amellet, hogy már hét éve egyetemre jár, verseket ír, amelyek abban az egyetemi irodalmi magazinban jelennek meg, ahol Pierre a főszerkesztő. Az egyiket kénytelen voltam elolvasni. Valami Avas nevű lakótelepről szól, ami Miskolcon van, és főleg cigányok, kínaiak, munkanélküliek, nyugdíjasok és rokkantak lakják. Állítólag veszélyes hely, s mivel úgy látom, hogy Kriszta a faszt is csak zsebkendővel fogja meg, biztos vagyok benne, hogy sohasem járt ott. A versben olyan szavak fordulnak elő, mint *gépféreg*, *vasbetonskatulya*, *segélyillúzió*, *munkanélküli kalkulátor*, *betonnyakkenődös smasszer*, *alkoholmecénás*, *uzsorakínpad* meg hasonlók. A magam részéről semmi értelmét nem látom ennek a versnek, de természetesen bólogattam, amikor Anna az egyik közös vacsoránk alkalmával, amelyet emlékeim szerint a T&G-ben fogyasztottunk el, felolvasta. Még azt is sikerült kinyögnöm, miután a döbbenettől hosszú másodpercekig a marinált csirkemellfilé maradékát bámultam, hogy „ez egy igen érzékeny költemény”.

Ákos, akiről annyit tudok, hogy független fotóművész, flegma arccal bámul maga elé, amióta megérkeztek, és közben egy profinak tűnő fényképezőgépet lóbál.

Ákosnak nemrég jelent meg egy fotóalbuma *God is a DJ, az idegenek köztünk élnek* címmel. Tekintettel

Annára, aki isteníti a képeit, kénytelen voltam megvenni a könyvet. Ákos, a Hajógyári-sziget megalubjaiban fellépő DJ-kről, az őket körülrajongó kis tinikurvákról és a VIP-szobák közönségéről készített egy szerintem meglehetősen hatásvadász sorozatot; olyan képeket, mint a tömeg felett álló, mindkét kezét magasba emelő DJ. A kép címe: *Vallásalapító*. Csokolózó diszkóleszbik, a címe: *Egyémszóra hangolva*. VIP-szobában terpeszkedő bedrogozott, kövér, bőrdzsekis törökök, *A hódítók*. Mondjuk ez utóbbi kép nekem kivételesen tetszett, igaz, más címet adtam volna neki, mondjuk azt, hogy *Három Testvér vagy Gyroszosok*. „Az egészet anyagot szétfeszíti az identitásválság”, mondta Anna, miután együtt végiglapoztuk az albumot. „Aha”, feleltem rövid hallgatás után, aztán óvatosan hozzátettem, „nagyon érezhető rajta”.

– Drágám, drágám! – lelkenedik Pierre, miközben tudomást sem véve rólam, átöleli Annát, engem meg majdnem elsodor.

– Bonsoir Pierre! Bonsoir Ákos! – nevet fel Anna. – Kerüljetek beljebb! Kriszta, drágám! – dob egy puszit a lánynak.

– Jó estét – vakkantom oda a még mindig Annát ölelgető Pierre-nek, aki erre csodálkozó tekintettel, mintha csak most venné észre, hogy ott vagyok, felém fordul.

– Ááá! – villantja meg sárgás fogait, miközben mindkét kezét magasra emeli, mintha át akarna ölelni; mire én, már amennyire a hely engedi, hátralépek.

– Pierre, emlékszel Viktorra, ugye – mondja Anna. – Viktor, ott voltál Pierre előadásán a múlt héten, igaz? – fordul oda hozzám.

Ami azt illeti, sajnos igen. Anna a múlt héten elcipeget egy előadásra, amit ez a Pierre, vagyis Péter nevű pasas tartott a hetvenes évek végi, nyolcvanas évek eleji magyar filmművészetről, ami állítólag a fő kutatási területe. Kénytelen voltam két órán át hallgatni Pierre süketelését, amit, hála istennek, bejátszások szakítottak meg korabeli filmekből. *Az Ajándék ez a nap*, a *Könnyű testi sértés*, a *Falfúró* című mélyen deprimáló hangulatú alkotásokról megtudtam, hogy a történetük, és ez Pierre szerint kivétel nélkül mindegyik filmre igaz, a lakhatásért folytatott könyörtelen küzdelem körül forog; a jelenséget hol ironikus, hol tragikus, hol egyenesen groteszk módon ábrázolják, és a szeretkezések a korábbiakhoz képest nyíltabban jelennek meg ezekben a filmekben. Azt el kell ismer-nem, hogy néhány bejátszásban egész tűrhető nők

tűntek fel, jobbára meztelenül, és egy-két szoftpornó jelenet is szerepelt az összeállításban, de összességében biztos vagyok benne, hogy önszántamból soha, de soha nem nézném meg ezeket a filmeket.

– Igen – mondom. – Üdv.

– Igen... Igen Viktor – motyogja Pierre. Látszik rajta, hogy fogalma sincs, ki vagyok. Ákos felé fordul, és így folytatja: – Nos... igen... Viktor... nagyon tehetséges... – elakad, Annára mered, aki elneveti magát, és gyorsan átveszi a szót.

– Viktor jogász – mondja. – Ügyvéd.

– Hah! – kiált fel Pierre, majd Ákoshoz fordul.

– A posztindusztriális társadalom egyik lovagja – magyarázza neki, aki, amióta az ügyvéd szó elhangzott, úgy néz rám, mint egy anyagyilkosra.

– Viktor környezetvédelmi joggal foglalkozik – menteget Anna negédes hangon. – A Greenpeace-nek is dolgozik. – A hangja egészen ellágyul. – Barát.

– Igen... igen, a környezetvédelem... az csodálatos dolog – mondja Pierre, miközben Annát mustrálja.

– Hüm. Nos, igen. – Nagyjából ennyire telik tőlem, mivel egy szó sem igaz abból, amit Anna rólam mondott. Az egészet én találtam ki, miután Anna az egyik este a Klasszban, vacsora közben, hosszasan beszélt az állatok jogairól. A valóság sajnos az, hogy a nemzetközi ügyvédi iroda, ahol dolgozom, általában multinacionális vállalatokat képvisel a környezetvédelekkel szemben. Erről persze megismerkedésünk óta mélyen hallgatok, s csak remélni merem, hogy nem derül ki rólam idő előtt az igazság.

Pierre-rel és Ákossal is kezdet fogok, Krisztával pusztít adunk egymásnak. Leülnek az asztalunkhoz – bár senki sem hívta vagy kérte őket –, amit én bosszúsan veszek tudomásul, de igyekszem nem mutatni. Mivel Ákos Anna mellé telepszik le, kénytelen vagyok visszaülni a helyemre, Annával szemben. Pierre és Kriszta mellettem foglalnak helyet; Pierre átöleli a kis táncoslányka vállát, de nagyon is jól látom, hogy közben Annát stíroli. Vén kujon, állapítom meg magamban.

– Rendeltetek már? – kérdezi Pierre, és közben összedörzsöli a két tenyerét.

– Igen – felelem gyorsan, bízva benne, hogy erre majd észbe kapnak, és szépen továbbállnak.

– De nem olyan rég – mondja Anna biztatóan, aztán int a pincérnek, aki már hozza is az étlapokat.

Rövid tanakodás után, Anna tanácsára, mindhárman kagylót rendelnek. A pincér még három poharat tesz le elénk, így csalódottan veszem tudomásul: az

a tervem is dugába dől, hogy már a vacsora elején gyorsan leitatom Annát.

– Merre jártatok? – érdeklődik Ákos, miközben tölt magának egy pohárral.

– A Nyugatinál – feleli Anna, majd elmeséli, hogy az ellentüntetők ránk támadtak, miközben ételt meg italt osztottunk a hajléktalanoknak, ami persze nem igaz. Valójában a gárdisták és a Nemzeti Őrsereg tagjai az egész tüntetés alatt fegyelmezetten álltak, mint ezernyi bronzba öntött szobor, ami bennem a bajtársiasság érzését keltette, és egy röpké pillanat erejéig kedvem lett volna csatlakozni hozzájuk. Ennek ellenére képtelen vagyok tiltakozni vagy akárcsak megszólalni is, vagy legalább annyit mondani, hogy *nem*. Kétségbeesetten figyelem, ahogy Ákos keze Anna oldalán lassan eltűnik az asztal alatt.

– Ez borzasztó – csóválja a fejét Pierre. – A félkatonai szervezetek megjelenése a fasizálódás első jele – okoskodik tovább, miközben Kriszta hátát simogatja.

Anna és Kriszta helyesel, Ákos megemlíti, hogy Franciaországban is erőre kapott a Nemzeti Front, Marine Le Pen egyre népszerűbb, végül rövid vita után abban állapodnak meg, hogy valószínűleg az új barbárság kora következik. Én a magam részéről hallgatok, miközben az jár a fejemben, hogy Kadarka, meg az, hogy DiVino.

A pincér kihozza az ételt. Ákos keze, mint egy lasított felvétel, előkerül az asztal alól.

A vacsora alatt lanyha beszélgetés folyik a belga és a dél-francia konyháról, majd Pierre azon sajnálkozik, hogy nem lehetett ott a Nyugatinál, mivel Krisztával Ákos *Vadak és civilizáltak* című kiállításának megnyitójára voltak hivatalosak.

Ákos farmert visel, kék vászoncipővel és grafit-szürke V nyakú pólóval. Az arca szép, egyenletesen barna, de bennem kissé arabos benyomást kelt, félhosszúra hagyott, sűrű hullámos haját hátrazselézve hordja. Anna szerint van benne valami megfoghatatlan, távoli, és a művészetében egyesül a misztikum és a jövő. Ha jól emlékszem, amikor erről beszélt, csak annyit mondtam: „lehet”.

– Ákos a műveiben csodálatosan vegyíti az ipari társadalom vívmányait és a természeti népek találékonyságát – lelkendezik Pierre, bár rajtam kívül senki sem figyel rá. Kriszta a mobilját piszkálja, Ákos és Anna valamiről sutyorognak, aztán jóízűen felnevetnek.

– Érdekes – nagyjából ennyit mondok, amit sajnos Pierre biztatásnak vesz, vérszemet kap, és hosszas

elemzésbe kezd Ákos fotóiról. – A globális és a harmadik világ találkozását ragadta meg Ákos zseniálisan egyedi módon. A felgyorsult technikai fejlődés által pillanatok alatt érvénytelenné tett technológia és annak primitív újrahasznosítása körül forognak az alkotások... – Itt elveszítem a fonalat, Pierre hangja monoton zajjára tompul, amit leginkább a porszívóhoz tudnék hasonlítani. A mutatóujjammal láthatatlan köröket rajzolok az abroszra, és közben a következőket gondolom: nagyjából így működik a világ, illetve Pierre világa, Ákos világa és Anna világa; a dolgok nagyon könnyen el tudnak romlani, pedig sokáig azt hittem, hogy jól elboldogulok majd velük; végül, hogy milyen kár volt pont ebbe az étterembe jönnünk.

– A régi mobiltelefonokból készült fejdíszekre gondolsz? – kérdez közbe Ákos, s ezzel engem is kiránt a kábultságomból.

– Többek között – válaszolja elgondolkodva Pierre.

– Az egész annyira... annyira... – kapcsolódik be egy pillanatra a beszélgetésbe Kriszta, de aztán a folytatás helyett elfordítja a fejét, és belekortyol az italába.

– Posztindusztriális – fejezi be Kriszta helyett Pierre, aztán rám mered.

– Nos, igen – mondom, mivel nem láttam a kiállítást, és a hallottak után valószínűleg már nem is nézem meg; aztán gyors egymásutánban lehúzok két pohár bort, amitől jobb kedvre derülök, és megkocakáztatom, hogy szóba hozzam a Nemzeti Őrsereget.

– Az egészben a legfélelmetesebbek nem is gárdisták voltak – kezdek bele, mire valamennyien felém fordulnak. Ettől kissé meglepődöm, köhintek, de aztán gyorsan rendezem a gondolataimat és folytatom –, hanem azok a zöld egyenruhások, darutollas sapkában, akikről megtudtam – itt hatásszünetet tartok, végignézek rajtuk, konstátálom, hogy még mindig mindenki rám figyel, ami, ha csak néhány pillanatra is, jóleső elégedettséggel tölt el –, hogy a Nemzeti Őrsereg tagjai.

Hosszú csönd támad, Anna rosszállóan rám villantja a tekintetét, Pierre – aki már láthatóan többet ivott a kelleténél – valamit Kriszta fülébe súg (feltételezem, hogy valami disznóságot), amire elfojtott nevetés a válasz. Ákos még egy üveg bort rendel, aztán én szólalok meg újra. – Nagyon veszélyesnek tűntek. – Köhintek, majd hozzáteszem: – A Nyírségben jár-öröznek. – Heherészek egy sort. – Az is nagyon veszélyes környék.

Újabb csönd, ha lehet, még hosszabb, mint az előző. Anna és Ákos valamiről sutyorognak, miközben Ákos keze megint eltűnik az asztal alatt. Át kellene hajolnom az asztalon, hogy halljam, miről beszélnek, de erről persze szó sem lehet. Megpróbálom szuggerálni Annát, hogy nézzen rám, de ő úgy tesz, mintha észre sem venné.

– Szembenézni a végzettel! Hah! – fordul felém Pierre, s ezzel megzavarja a koncentrációmat. – Gratulálok, fiatal barátom! – Ám ahelyett, hogy megrázná a kezemet, az asztalon átnyúlva Anna kezét fogja meg, maga felé húzza, és teátrálisan megcsókolja. – És az ifjú hölgynek is! – Megfeszítem az izmaimat.

– Állítólag a Nyírségben van a főhadiszállásuk – kezdenék bele újra, de Anna rám dörren.

– Viktor!

– Hah! Vademberek! Visszaveszik, ami az övék... Rousseau... a természet... Danton... vademberek – motyogja kissé összefüggéstelenül Pierre, majd Ákoshoz fordul. – Micsoda téma! Micsoda téma! – mantarázza. – Ott kellett volna lenned a veszély közepette... a vademberek... micsoda téma!

– Ami azt illeti, már gondoltam rá, hogy Egyiptomba utazom, és készítek egy sorozatot a zavargásokról – mondja színtelen hangon Ákos, aztán megfontoltan belekortyol az italába.

– Hah! Az iszlám... vademberek... ősi kultúrák...! – kiáltana fel újra Pierre, de a hangja értelmetlen motyogásba fullad.

Egyiptom említésétől egyből feltámad bennem az érdeklődés, de mindjárt le is lohad, amikor Ákos így folytatja: – Sajnos nem tudok Egyiptomba menni, mivel Barcelonába kaptam egy kétéves ösztöndíjat.

– Hah! Barcelona! – kiált fel újra Pierre, majd iszik egy kortyot. Valamit még hozzáfűz, és közben rám néz, sőt el is neveti magát, de nem értem, mit hadovál, és egyébként sem érdekel. Elnézek a válla felett.

Mivel gyorsan elszáll a remény, hogy Ákost Kairóban iszlámista tüntetők rabolják el, tépik szét vagy kövezik halálra, elfog a rosszkedv, és csak érintőlegesen követem a beszélgetést. Egyébként csupa olyasmiről van szó, amiről még nem hallottam, így hozzá sem tudok szólni, vagy egyszerűen nem érdekel. Olyan kifejezések hangzanak el, mint a *prevenatív ellenforradalom*, *etnicizmus*, *prokreatív*, *gender*, *smasszeruralom*, *citoyen ethosz*, *fináncoligarchia*, *biopunk*, *radikális tolerancia*, miközben Pierre teljesen váratlanul a vademberekről és Rousseau-ról motyog valamit, igaz, senki sem figyel rá.

Óráknak tűnik, amíg újra találkozik a tekintetünk Annával, mire én, mint egy gép, amit bekapcsoltak, újra belekezek. – Étel és meleg ruhát osztottunk a rászorulóknak – mondom, miközben kihúzom magam.

– Éhezők... az oltalomra szorulók... – karattyolja Pierre. – A természet... a vadak...

– Meg italt – veti közbe Anna sértődött hangon, Pierre-rel nem is törődve.

– Alkoholt? – kérdi Kriszta szörnyülködve, miközben előbb Annára, aztán rám vet egy lesújtó pillantást.

Anna válasz helyett vádló tekintettel rám mered.

– Szörnyű félreértés történt – nevetek fél zavartan, majd könnyörgő tekintettel körbenézek.

– Az egész civilizáció egy szörnyű félreértés – mondja rezignált hangon Pierre, miközben a poharába bámul.

Mindenki bólogat, csak én nem. Úgy érzem, hogy menten megőrülök.

– Meséld el, Kriszta, hogy min dolgozol mostanában – szólal meg rövid csend után Anna. A hangja most nyugodt és selymes.

Kriszta nagyot kortyol a poharából, mielőtt megszólal.

– Nos, most egy hosszabb verscikluson dolgozom – Felnevet. – *Embergép* a címe.

– Ez valami új dolog? – kérdi Ákos, de közben egész közel hajol Anna arcához, akit láthatóan ez egyáltalán nem zavar.

– Biopunk – nevet fel Kriszta.

– Az egy irányzatféle? – vakkantom közbe, csak azért, hogy jelezzem Annának és Ákosnak, hogy itt vagyok, figyelek, és nagyon is jól látom, hallom, ami körülöttem történik.

– Abban az értelemben igen, hogy új nyelvet, új eszköztárat kapunk ahhoz, hogy a testről beszéljünk – feleli tudálékosan Kriszta, majd ismét meghúzza a poharát. – A testhatárok elmosódnak, és az új nyelv egyben a test identitásválságát is jelzi, ám ugyanakkor új faj is születik a tárgy és az ember összeolvadásából, és ezzel megjelenik az új embertest nyelve is.

– Olyasmire gondolsz, mint a terminátorban a T-800-as? – vágok közbe, magamat is meglepve, szinte már könnyedén.

Hosszasan elgondolkodik, mielőtt válaszolna.

– Tulajdonképpen igen, de semmiképpen nem egy testfasiszta irányzatra. Persze lehet, hogy neked lesz igazad. – Rám mosolyog, amitől, bár magam sem

értem, miért, kellemes melegség jár át. – És a gép, mint az ember saját teremtménye, elnyomja a skizoid humánusmot – válaszolja az asztalra könyöklő, Rousseau-ról motyogó Pierre-nek a válla felett, miközben nekem határozottan az az érzésem támad, hogy szemez velem.

– Értem – nyugtázom a választ, és miután gyorsan ellenőrzöm, hogy Anna nem figyel-e ránk, igéző tekintetet vetek Krisztára, mire ő tárgyilagos hangon ezt mondja nekem:

– Van egy lyuk a pulóvereden.

*

Felállok, elnézést kérek, és kimegyek a vécére. Hidegvízzel megmosom az arcomat, aztán a mosdók előterében, egy falitükörben a lyukat vizsgálgom a vállamon. Rövid hezitálás után leveszem a pulóveremet, lazán a hátamra teritem, és úgy rendezem el az anyagot, hogy ne látszódjon a szakadás. Végül megigazítom a hajamat. Miközben az arcomat vizsgálgom a tükörben, és kellőképpen barnának találok, azon gondolkodom, hogy megkérem Annát, szökjünk el innen. Sajnos erre valószínűleg azt válaszolná, hogy ő még maradna, és ne hisztériázzak. Ettől ismét úrrá lesz rajtam a rosszkedv, heves hőhullámok öntik el a testemet. Mélyeket lélegzem, és igyekszem megnyugodni, ami néhány percen belül többé-kevésbé sikerül is.

Mielőtt visszamennék az étterembe, hirtelen ötletről vezérelve előveszem az iPhone-omat, és meghallgatom a Kárpátiától a *Barátom, mondd, merre vagy*-ot (csak ezt dalt tudta azonosítani a zenefelismerő programom a tüntetés alatt), amiről a szöveg alapján gyorsan kiderül, hogy a szám a 2006-os zavar-gásokról szól. A dal szövegének gerincét az október 23-án történt, egyesek szerint előre megszervezett, sok esetben kicsinyes bosszúba, öncélú szadizmusba hajló rendőri túlkapások felsorolása alkotja. A kardlövés, a könnygáz bevetése, a lovasroham, a szemki-lövés felemlegetése a regnáló hatalom erőszakos, a szólás- és gyülekezési szabadság elnyomására tett kísérletét hivatott szimbolizálni. A gondolatsorokat melankolikus, egyben segélykiáltásként ható módon zárja le minden egyes versszak végén a bajtársias sor: „*barátom, mondd, merre vagy?*” Ebből a szempontból kiugró rész, mondhatnám azt is, hogy a dal csúcspontja a harmadik versszak, ahol a konkrét eseményektől elszakadva a szöveg a meggyalázott lá-

nyoktól eljut a meggyalázott nemzetig. A refrénben a szó és az *eldobott kő* érdekes gondolatpárosítás, hisz mindannyian tudjuk, hogy adott esetben mindkettő pusztító erejű lehet. A dal balladai jellegét erősíti, amikor a lírai szöveg helyét erősen egyházi jellegű, isteni kinyilatkoztatásként értelmezhető próza veszi át, miközben a zene szinte teljesen elhalkul. Az „*Isten előtt ki-ki bűnei szerint, méltó módon elszámoltatik*” sor kanonizálja a profán szöveget, amely aztán, korántsem meglepő módon – ismerve a jobbradikális szubkultúra táltos-sámán-ezoterikus-nemzeti vonalát –, pogány látomásban folytatódik: „*S tüzes paripák nyomán jön el élet és halál.*”

A tiszta, dallamos rockzene, a népzenei betétek, az énekes magabiztos, férfias hangja furcsa mód szinte teljesen megnyugtat. Még egyszer ellenőrzöm a pulóveremet, aztán visszaindulok az étterembe.

Éppen akkor érkezem az asztalunkhoz, amikor Kriszta felveti, hogy menjünk el együtt a Szódába (már a nevétől is kiver a víz, egyébként meg úgy döntök, hogy jobb, ha bele sem gondolok, miféle emberek járnak oda), ahol valami színházi előadás afterpartija lesz. Könyörgő pillantást vetek Annára, és még az a merész ötlet is átvillan az agyamon, hogy inkább a DiVinót ajánlom a társaság figyelmébe, de mivel Anna haragos tekintettel néz vissza rám, magamban máris elvetem az ötletet.

Lassan készülődünk, intek a pincérnek. Amíg a számlára várunk, Anna közli, hogy az a kagyló, amit ő kapott, valószínűleg nem volt friss. Erről gyorsan egy kisebb vita alakul ki közöttük. Végül rajtam kívül mindenki – mivel én halat ettem – egyetért abban, hogy a kagyló nem volt friss. Ákos még megjegyzi, hogy ő már az első pillanatban észrevette, hogy valami nincs rendben vele, de nem akart szólni. Pierre annyira részeg, hogy csak bámul maga elé, és azt ismételve, hogy „oui, oui”; Kriszta élénken helyesel.

– Légy szíves, említsd meg a pincérnek a kagylót! – figyelmeztet Anna, miközben feláll.

A pincér visszajön a számlával, és leteszi elé. Ötvenezer forint. Rezzenéstelen arccal veszem tudomásul. Mire felnézek, már mindenki az ajtóban áll. Gyors pillantást vetek rájuk, mire Anna, aki éppen felém fordul, sürgető mozdulattal felém int. Feltételezem, arra biztat, hogy hozzam szóba a kagylót, de úgy érzem, a kérésének, mivel az étterem az egyik törzshelyem, nem szívesen tennék eleget. Ennek ellenére, miután fizetek, szigorú arccal odafordulok

a pincérhez, és kérdésére, hogy meg voltunk-e elégedve a vacsorával, alig hallhatóan, szinte már suttogva a közlöm vele: „köszönjük, nagyon jól éreztük magunkat”.

– Vigyázzon magára, öregem – vetem oda búcsúzól, csak úgy félvállról a pincérnek, most már hangosabban, miközben megveregetem a vállát.

Az étterem előtt taxira várunk. Mivel öten vagyunk, és egy kocsiba biztosan nem férnénk be, kettőt rendelünk. Attól, hogy egy taxiban utazom majd Annával, újra feléled bennem a remény, hátha sikerül rábeszelnem, hogy a Szóda helyett inkább a Kadar-kába menjünk, és kettesben.

Megérkeznek a taxik, s mire észbe kapok, Pierre, Kriszta és Anna beülnek az első kocsis hátsó ülésére. Pierre a két lány között ül, illetve inkább fekszik, és láthatóan élvezzi a helyzetet. Valamit megint motyoghat, mert mozog a szája. Feltételezem, hogy a vadakról és Rousseau-ról karattyolhat, de a felhúzott ablak miatt egy szavát sem hallom. Ákos a sofőr mellé száll be. Egyedül maradok az utcán. Bekopogok a taxi ablakán, az Anna felőli oldalon. Kelletlen arccal leereszti az üveget.

– Most mi van? – mordul rám.

– Azt hittem, együtt megyünk – mondom bénán.

– Szeretnék valamit megbeszélni Krisztával – mondja, és Krisztára néz. Ő csak bólint, és tehetetlenül vonogatja a vállát.

– Fiatal barátom... fiatal barátom... kövessen miniket, allez, allez! – kiabálja a lányok között fekvő Pierre, miközben a két első ülésbe kapaszkodva próbálja ülőhelyzetbe tornáztatni magát.

– A Szódában találkozunk – szán meg végül Anna, aztán felhúzza az ablakot.

Beszállok a második taxiba, és utasítom a sofőrt, hogy kövesse a másik kocsit.

Az Oktogonnál járunk, amikor az jut eszembe, hogy vége. Szólok a sofőrnek, hogy hagyja a másik taxit, és kanyarodjon rá az Andrássy útra, Buda irányába, amit kérdés nélkül meg is tesz. Bemondom a címemet, aztán hátradőlök az ülésen, és várom, hogy átjárjon a csalódást követő fájdalom, sőt, még arra is erős csábítást érzek, hogy sírjak (ez utóbbit elősegítendő, néhány másodpercre még a szememet is lehunyom, a szemhéjamat meg erősen összezárom). Amikor kis idő múlva kinyitom a szememet, csalódottan veszem tudomásul, hogy nem érzek semmit. Ezt először kicsit furcsállom, de nincs sok időm ezen töprengeni, mert a kirakatok lekötik minden

figyelmemet. Előbb a D&G előtt megyünk el, aztán a Burberry és Louis Vuitton jön szorosan egymás mellett, a Gucci, a Boggi, az Armani következik, végül a Zegna ízlésesen berendezett kirakatával búcsúzik az Andrássy út. A Four Seasons után bepillantok a Zrínyi utcába; az Ötkert előtt már kígyózó sor

áll, és mindenfelől szórakozni indulók szállingóznak a Bazilika környékére. Rápillantok az órára, még csak tizet mutat. Gyors fejszámolást végzek, és rövid töprengés után arra jutok, hogy ha csipkedem magam a fürdéssel és az öltözködéssel, akár már tizenegyre a DiVinóban lehetek.

BODA MAGDOLNA

Álmatlanság

*szobámban ágy asztal szék
megtűröm tárgyaim
vagy én vagyok nekik
a megtürt személy
ágyamon párna paplan lepedő
az éjjelre úgy tapadok
hogy nincs köztünk levegő
az asztalon kancsóban víz
hogy legalább az legyen
ha száraz a tudóm és fulladok
a kancsó mellett
egy váza rózsával
nézem
a szirmai mint égő labirintus
a tekintet eltéved benne
csapda
a széken a blúzom
blúzom alatt a csend
blúzom alatt a szívverés
a falon néhány kép
rajtam könnyű takaró
emlékeim magamra húzva
a szobai leánder léggöyökerei
összegabalyodott szögesdrót
elrobog bennem egy emberekkel
teli busz
én maradok
már évtizedek óta várok
itt ebben a megállóban*